

Kinek jó, hogy médiaszenzáció lett a papi botrányokból?

A pedofil botrányok „tálalása” az egyház lejárátását célozza, s így az erkölcs erőteljes hangjának elnémitására irányul. A módszer pedig a francia forradalom előtti eseményekre emlékeztet – írja egy neves katolikus szerző.

A botrányok harsány médiavisszhangjával kapcsolatban *Elizabeth Lev*, az *Inside the Vatican*, a *Sacerdos* és a *Zenit* elismert cikkírója fejt ki véleményét a *Politics Daily* hasábjain. A Duquesne Egyetem római campusán oktató művészettörténész a Szentszékhez akkreditált korábbi amerikai nagykövet, *Mary Ann Glendon* lánya.

„Senki sem tagadja a papok töredék kisebbségének büneit és az általuk okozott kárt – szögezi le a szerző –, ám helytelen viselkedésüket egyesek arra használják fel, hogy lejárássák a klérus túlnyomó többségét. Olyan papokat is beszennyeznek, akik plébániájukon egyszerű, szent életet élnek a hívek szolgálatában.” Lev párhuzamba állítja a francia forradalom előtti időszakban a katolikus egyházi személyek ellen irányuló „állandó ellenséges támadásokat” azzal, ahogyan napjainkban a média lefesti a katolikus egyházat.

Miután az 1789-es francia nemzetgyűlés korlátozta a király hatalmát, mind gyakoribb lett a katolikus egyházi személyek elleni kemény hangú vádaskodás. „Egyháziak által elkövetett erkölcstelenségek elszigetelt eseteit nagyították fel, hogy az egész papságot romlottnak tüntessék fel (a helyzet iróniája, hogy mindezt a féktelen szexuális szabadosság korában tették). A francia propagandisták éjt nappallá téve azon fáradoztak, hogy botrányokat ássanak elő a múltból, évtizedekre, sőt akár évszázadokra visszamenően” – írja Lev.

A szerző *Edmund Burke* politikus és író szavait idézi, aki 1790-ben megállapította, hogy ezek a vitázók úgy mutatták be az egész francia egyházat, mint „álságos, pénzéhes, hatalomvágyó szörnyetegek gyülekezetét”. „Nemigen hiszek annak, aki ócsárolja azokat, akiket kifosztani készül. Inkább úgy sejtem, hogy olyankor rágalmaznak meg valakit, vagy nagyítják fel elkövetett vétkeiket, amikor megbüntetésükből hasznot remélnek” – figyelmeztetett Burke akkor, amikor a forradalmárok éppen az egyházi földek elkobzására készültek.

Lev szerint „nincs szükség Edmund Burke politikai éleslátására ahhoz, hogy az ember elgondolkodjék, vajon miért kizárólag a katolikus egyház részesül ilyen elbánásban”. Mint írja, a szexuális visszaélések „szaftos” médiatudósításai azt sugallják, mintha csakis a katolikus klérus tagjai követnének el ilyen bünteteket; ráadásul a botrányok előkelőbb helyen szerepelnek, mint az indiai és az iraki keresztyének jelenleg is zajló lemészárlásának hírei.

A szerző felhívja a figyelmet, hogy becslések szerint az Egyesült Államokban mintegy 39 millió áldozata van a gyermekek elleni szexuális visszaéléseknek, amelyeket legnagyobb arányban családtagok követnek el. A cikkben idézett források szerint a tanároknak 5%-a, a katolikus papoknak kevesebb mint 2%-a vádolható szexuális visszaéléssel.

Elizabeth Lev úgy látja: a katolikus papok elleni támadások mögött az a szándék húzódik meg, hogy „lerontsák a közéletben megszólaló, erőteljes erkölcsi hang hitelét”. Megjegyzi, hogy a szexuális visszaélésekről érkező híradások Amerikában éppen akkor váltak igazán hisztérikussá, amikor a katolikus püspökök kifejezték tiltakozásukat az egészségügyi reform ügyében született végső döntéssel kapcsolatban. „Az Egyház erkölcsi hangjának elhallgattatásához az egyháziak lejárátását találták a legmegfelelőbb eszköznek” – mutat rá.

Burke a keresztyénség „teljes megsemmisítésének” előkészítését látta abban, ahogyan egyházellenes kampány során „általános megvetés” tárgyává tették az egyház képviselőit – írja Lev, emlékeztetve, hogy a forradalmi terror idején több száz papot küldtek a guillotine alá. „Reméljük, az amerikaiak lesznek annyira józanok, hogy jóval előbb irányt váltsanak, mint hogy ide jutnánk” – zárja gondolatait a szerző.

Magyar Kurír

Februártól apa és anya helyett 1. szülő és 2. szülő szerepel az amerikai útlevelekérelmen

A külügyminisztérium nem részletezi, csak a gyermekek útleveleiben szerepel-e majd a módosított megnevezés.

Homoszexuális érdeküdvözlők csoportok üdvözlik a döntést. „E változtatás révén a különféle családok úgy kérhetnek gyermekük számára útlevelet, hogy közben nem kell úgy érezniük, mintha a kormány nem ismerné el a családjukat. A kormány

nyilatkozta el kell ismernie, hogy a családstruktúra változik” – nyilatkozta a Family Equality Council nevű szervezet képviselője. A szervezet évek óta lobbizott azért, hogy az útlevelekérelmeiből töröljék az apa és anya szavakat.

A keresztyén-konzervatív közvéleményt felkavarta a döntés. *Tony Perkins*, a Családkutató Intézet vezetője szerint annak célja „egyértelműen az egyneműek házasságának és örökbefogadásának előmozdítása, mégpedig alkotmányos felhatalmazás nélkül, a házasságvédelmi törvény szellemét (ha a betűjét nem is) sértő módon”. *Robert Jeffress* baptista lekösz így fogalmaz: „Mindez egy általános törekvés része: a politikai korrektség jegyében igyekeznek elmosni a nemek közti különbségeket, azt sugallva, hogy az eredményes gyermekneveléshez nincs szükség apára és anyára. Ez a döntés azért született, hogy javítsák a gyermeket nevelő homoszexuális párok közérzetét” – írja a *FoxNews*.

Magyar Kurír

Célkeresztben a keresztyén kisebbségek

Andrea Riccardi írása a keresztyéneket ért támadások kapcsán

A Sant'Egidio közösség alapítójának a *Corriera della Sera* című olasz napilapban megjelent elemzése beszámol a keleti keresztyének nehéz helyzetéről, és felhívja a figyelmet a nyugati keresztyének szerepvállalására.

Andrea Riccardi: Kisebbségek célkeresztben, ők üldözöttek, mi rövidlátóak és figyelmen kívül hagyunk.

Az egyiptomi Alexandriában élő koptok meggyilkolása ma az utolsó a sok tragédia között. XVI. Benedek „keresztyénfőbiáról” beszélt, amely új fogalom a pápai szóhasználatban – jól kifejezi a helyzet drámai voltát. A nyugati keresztyének pedig gyakran kis helyi küzdelmeikkel vannak elfoglalva, távol tartják magukat ettől a drámától.

A XXI. század a vértanúság évszázada, ahogyan a XX. század is az volt. Mit tegyünk? Fontos az érdeklődés, a szolidaritás, a nemzetközi beavatkozás. Gyakran azonban csak nyilatkozatokat fogalmazznak meg, aztán visszaesik, nem folytatódik az érdeklődés. A nemzetközi közösségnek ki kell nyitnia a szemét, ki kell lépnie a politikai korrektség konzolidált hozzáállásából. A nyugati hatalmak évezredek óta keresztül a keleti keresztyének védelmezői voltak. Tevékenységük, amelyet a politika kihasznál, a keresztyéneket érő sok baj gyökere volt, mert a (megsemmisítésre szánt) Nyugat előrséneket tekintették őket. Az ottomán birodalomban 1914 óta sok keresztyént mészároltak le, ez az üldözés nagyságában csak a szovjet rezsim által az orosz keresztyéneket ért üldözéssel vehető össze. Manapság a nyugati országoknak nem könnyű közelélniük. A maguk részéről a keleti keresztyének sem mindig akarnak védelmet.

Az iraki keresztyéneket érő mindennapos gyilkosságok hihetetlenek. Nincs rá ok. A szülők nem vihetik el gyermekeiket a misére anélkül, hogy kockáztatnának: esetleg a szemük láttára gyilkolják meg őket kamaszkorú terroristák, mint Bagdadban. A keresztyének majd húsz évszázada élnek ott, tizennégy évszázada az iszlám mellett. Amerika iraki háborújával véget ért számukra a szabadság korszaka. A Szentszék a háború ellen volt: tudta, hogy a keresztyének áldozatul esnek a rezsim bukása utáni zűrzavarnak. Megvívta a háborút. A helyi védtelen keresztyének könnyű célpontként szolgáltak a terrorista bűnözőknek. A keresztyének könnyű célpontot jelentenek az iszlám terroristáknak, akik reklámozni akarnak maguknak, hogy erejüket fitogtassák. A keresztyének elleni gyűlöletkeltés régi módszer a muzulmánok közötti egyetértés megerősítésére.

A kis, védtelen keresztyén közösségek karitatív tevékenységét végezzék vallási megkülönböztetés nélkül mindenkiért: szelíd jelenlétük kifinomult és állhatatos tiltakozásként áll a kitörő gyűlölettel szemben. Ez nem lebecsülendő keresztyén sajátosság. A muzulmánok között is vannak, akik ellenállnak. A libanoni *Sammak* főmufti kijelentette, hogy aki keresztyéneket gyilkol, az a muzulmánokat is sújtja.

Ez az iszlám iratok elmélyült tanulmányozásán alapuló hozzáállás a keresztyén-muzulmán párbeszéd évtizedes talaján érlelődött. E párbeszéd megmentette és megnövelte a kommunikáció lehetőségét. A kulturális és vallási barátkozás útja ez, nem pedig a bürokratikus megoldásoké. Az iszlám bizonyos ágaiban érlelődik az a tudat, hogy a kisebbségek eltűnése a totális hanyatlás jele lesz majd. Persze a muzulmán világ tágas, és számtalan propaganda szövi át. XVI. Benedek újra felvetette az 1986-os assisi vallások közötti találkozó javaslatát: bejelentette, hogy októberben ellátogat a ferences városba. A párbeszéd a keresztyén (vagyis a szeretetből fakadó) válaszok egyike az üldözésre. „Assisi szelleme” nem valamiféle relativizmus, hanem meghívás a vallások felé, hogy erősítsék az együttélésben a béke légkörét. „Assisi szelleme” II. János Pál nagyszerű felismerése: a nyolcvanas évek közepétől kezdve látta, hogy terjed a fundamentalizmus, a civilizációk harca, erősödnek a vallási konfliktusok.

A keresztyének nemcsak a muzulmánok miatt szenvednek (bár javarészt miattuk), hanem a hindu fundamentalizmus miatt is. Az erőszak Afrikától Latin-Amerikáig a keresztyének jelenlétét úgy éli meg, hogy az akadályt jelent a bűnözés véres diktatúrája és annak barbár következményeinek megvalósulása előtt. Ezért sújtja a keresztyéneket. 2005-ben egy amerikai szerzetesnővért, *Dorothy Stang*et azért gyilkolták meg, mert Brazíliában segítette a földönfutókat: „Íme, az egyetlen fegyverem” – mutatta fel a Bibliát a gyilkosok előtt. A XXI. század valóban a vértanúság újabb évszázada. Felelőségünk, hogy támogassuk a nehéz helyzetben élő keresztyéneket, ne hagyjuk őket egyedül. A magány gyakran növeli a sebezhetőséget. De semmi sem egyszerű ebben az oly összetett modern világban. Talán a vértanúság felfedi a mai, megfáradt nyugati keresztyénség előtt, hogy milyen különleges a keresztyén lét, amely – jelképértékű módon – magára vonja a gyűlöletet.

Magyar Kurír

Napjaink egyik keresztyén vértanúja: Dorothy Stang

Halálra ítélték, mert megkérdezte, mit tett Mohamed

Inni szeretett volna, most akasztásra vár

November 7-én Mohamed próféta káromlásáért halálra ítélték Pakisztánban egy Asia Bibi nevű édesanyát. A mezőgazdasági munkásként dolgozó anyának 2009-ben muzulmán munkatársnői nem engedték, hogy vizet hozzon magának, mondván, hogy mivel nem muzulmán, érintése tisztátalanná tenné a vizet. Később megpróbálták rávenni, hogy tagadja meg hitét. A szóváltás közben Asia Bibi megjegyezte, hogy Jézus meghalt a kereszten az emberek bűneiért, és megkérdezte, hogy Mohamed vajon mit tett értük.

Asia Bibi, a halálra ítélt pakisztáni keresztyén nő

Az asszonyok a helyi imámnak panaszkodtak. Egyikük, az imám felesége, rendőrségi feljelentést tett ellene. Az asz-szonyt megverték, letartóztatták, és majdnem egy évvel a sértő szavak elhangzása után kötél általi halálra ítélték. Bibi férje, *Ashiq Masih* az *AsiaNews*-nak elmondta: a lahore-i legfelsőbb bíróságnál fellebbez az ítélet ellen. Az asszony életéért kampány indult Olaszországban (Tv2000), Pakisztánban, Indiában és az Egyesült Államokban is. Az *AsiaNews* által kezdeményezett nemzetközi petíció Asia Bibi halálbüntetésének visszavonását kéri *Asif Zardari* elnöktől, és egyben arra kéri az elnököt, változtassa meg a káromlásról szóló igazságtalan törvényt, amely számos ártatlan áldozatot követel, és lehetetlenné teszi az országban a békés egymás mellett élést. A petícióhoz e-mailküldéssel lehet csatlakozni.

A halálra ítélt nő szabadon engedését kéri a pápa.

XVI. Benedek pápa szerdai általános audienciáján annak a pakisztáni keresztyén nőnek a szabadon engedését kérte, akit a múlt héten ítélték halálra istenkáromlás címén.

A pápa egyúttal felszólította a nemzetközi közösséget arra, hogy vizsgálja meg a Pakisztánban élő keresztyének helyzetét, akik az ázsiai országban gyakran válnak az erőszak és a diszkrimináció áldozataivá.

Szent Ferenc sírjához zarándokolnak a világ vallási vezetői

XVI. Benedek pápa újév napján a Szent Péter téren mondott Úrangyala-imádság alkalmával jelentette be, hogy jubileumi találkozóra várja Szent Ferenc városába, Assisibe a világvallások vezetőit. A békéért való első közös imatálalkozót huszonöt évvel ezelőtt, 1986. október 27-én szervezték II. János Pál pápa kezdeményezésére.

Huszonöt évvel ezelőtt minden világvallás képviseltette magát. Hasonló nagyszabású találkozó korábban soha nem volt. A katolikus egyház képviselőin kívül más keresztyén egyházak ötven, a nemkeresztyén vallások hatvan vezető személyisége vett részt az eseményen. Arról tettek tanúságot, hogy a vallás az egység és a béke előmozdítója, és nem a megosztottságé vagy a konfliktusé.

A Szent Ferenc sírja fölül emelt bazilika és kolostor kuszosa, öre, *Giuseppe Piemontese* a ferences közösség nevében háláját és örömét fejezte ki, hogy a pápa októberben Szent Ferenc városába zarándokol, és erre kéri a többi vallás vezetőit is. „Régóta reménykedtünk abban, hogy XVI. Benedek a vallási vezetők meghívásával újabb lendületet ad a béke előmozdításának, vagyis a keresztyének és a világ más vallásaihoz tartozó hívek imáinak” – mondta a minorita ferences kuszos.

Szent Ferenc élete minden pillanatában tetteivel, imáival és prédikációival a béke előmozdítását szolgálta. „Assisi szentje továbbra is támogat minden jóakarátú embert, és békére irányuló gondolatokra, cselekedetekre ösztönzi őket. A ferencesek buzgón várják a pápa és a többi vallási vezető látogatását Szent Ferenc sírjánál” – nyilatkozta Giuseppe Piemontesi.

Tilos segíteni a keresztyéneket?

Január 4-én meggyilkolták *Salman Taseer* pandzsábi kormányzót, aki szót emelt *Asia Bibi* érdekében a káromlásról szóló törvény ellen.

Salman Taseer 66 éves volt. A pakisztáni kormányzót saját testőre ölte meg, miután elhagyta az iszlamabadi rezidenciáját. A 26 esztendő *Mumtaz Quadinak* éppen az lett volna a feladata, hogy védje *Taseer* életét. Letartóztatása után így nyilatkozott: „Azért öltem meg a kormányzót, mert bírálta a káromlás szabályozó törvényt, »fekete törvénynek« (kala kanoon), vagyis negatív törvénynek nevezte.”

Salman Taseer meglátogatta *Asia Bibi* a börtönben, nyilatkozott a törvény ellen, és ezzel magára vonta az ország radikális csoportjainak haragját. Az országban elmérgesedett a közhangulat, néhány nappal ezelőtt az iszlám fundamentalisták az utcákon tüntettek a káromlás szabályozó törvény reformja ellen. Kijelentették, hogy a törvény bármiféle módosítását „csak a holttestükön keresztül” vihetik véghez.

Taseer a pakisztáni néppárt tagja és *Zardari* elnök szoros munkatársa volt. Megnyilkolása miatt fennáll a veszély, hogy Pakisztán visszazuhan abba az örvénybe, amely többször magával ragadta már az ország társadalmi életét. *Benazir Bhutto* volt miniszterelnök 2007-es meggyilkolása után ismét az egyik legmagasabb szintű politikai személyiséget ölték meg. Ez a gyilkosság pedig éppen abban az országban történt, amelynek válsága a kormány bukásához vezethet, és a nemzetet folytonosan egy iszlám felkelés rémképe fenyegeti – írja az *Avvenire* olasz napilap.

Pandzsáb nem akármilyen térsége Pakisztánnak. A leggazdagabb és legnépesebb, és mindenekelőtt az ország biztonsági apparátusának és hadseregének legnagyobb hányada innen származik. Elemzők szerint a fundamentalisták biztonsági rendszerbe való beékelődése egyenértékű, és ugyanolyan súlyos veszélyt jelent, mint a nukleáris fegyverek elterjedése és a táliboknak az intézmények ellen vívott szüntelen háborúja.

Az erőszakos cselekmények száma az országban még mindig nagyon magas. A *The News* napilap közlése szerint

tavaly 52 öngyilkos merénylet történt, melyeknek 1224 halálos áldozata volt. Megdöbbentő a következő adatsorozat: a terrorcselekmények áldozatainak száma 2007-ben 837, 2008-ban 965, 2009-ben 1217, 2010-ben pedig 1224 volt. De nemcsak erről van szó: a politikai válság tovább bonyolítja a helyzetet és fokozza az ország instabilitását.

Magyar Kurír

Salman Taseer, a merénylet áldozatává vált pakisztáni kormányzó

Eltiltanak a gyerekeket a Bibliától

Az *Aargauer Zeitung* (aargauerzeitung.ch) ismerteti a szabad gondolkodók követelését: a bibliaolvasás megtiltását gyermekeknek.

A badeni liberális napilapban *Sarah Weber* Tiltsák be a Bibliát 16 év alatt! című cikkében ismerteti a szabad gondolkodók legfrissebb agyszüleményét: gyermekek és fiatalok 16 év alatt ne férjenek többé a Bibliához. A bieli *Barbara Kettner*, a felhívás egyik aláírója kijelentette, a gyermekek nem értik és nem tudják, hogy nem szabad mindent szó szerint érteni. A felhívást aláírta a wallisi tanár, *Valentin Abgottspon*, aki a szabad gondolkodók vezetője a kantonban. Őt nem sokkal korábban azért bocsátották el, mert nem tudta elviselni a fe-születet a tanteremben. „Az egyház cenzúrázza a Bibliát már a gyermekbibliával is. S ez egyszerűen tisztességtelen, hogy csak a szépet és a veszélytelenet emelik ki” – mondja a tanár.

A katolikus egyház természetesen elutasítja a javaslatot.

Magyar Nemzet Online